

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.570 van 23 mei 2013
in de zaak A. 191.562/XII-5734**

In zake: de GEMEENTE DENDERLEEUEW
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Lammens
kantoor houdend te 9420 Erpe-Mere
Ottergemdorp 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. het VLAAMSE GEWEST
2. de BEROEPSCOMMISSIE VOOR TUCHTZAKEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

Lieven VAN ISTERDAEL
wonende te 9470 Denderleeuw
Leeuwbrugstraat 13 bus A001

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ontvangen op 24 februari 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 13 februari 2009 van de beroepscommissie voor tuchtzaken waarbij aan Lieven Van Isterdael de tuchtsanctie van de schorsing gedurende zes maanden wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 219.644 van 7 juni 2012 is het debat heropend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 mei 2013.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anthony Poppe, die *loco* advocaat Wim Lammens verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Bij beslissing van 21 oktober 2008 legt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Denderleeuw aan tussenkomende partij, administratief assistent op de dienst huisvesting, de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op, met ingang van 27 februari 2008, wegens het gebruik van stukken en andere middelen die ogenschijnlijk van het gemeentebestuur uitgaan en die betrekking hebben op een beweerde tewerkstelling van J.V. binnen het gemeentebestuur, terwijl het gemeentebestuur de betrokkene geen plaats van tewerkstelling heeft aangeboden, daartoe geen officiële beslissing heeft genomen, noch briefwisseling heeft gevoerd of enige andere handeling heeft gesteld. De straf-

maat wordt inzonderheid gemotiveerd door de ernst van de feiten en de erdoor veroorzaakte “definitieve vertrouwensbreuk vanwege het bestuur”.

Tussenkomen de partij tekent tegen de beslissing beroep aan bij de beroepscommissie voor tuchtzaken (hierna: de beroepscommissie). Blijkens het proces-verbaal van het verhoor op 27 januari 2009 verklaart de tussenkomen de partij “dat [z]ij een goede staat van dienst heeft en eigenlijk zelf niet begrijpt hoe het zover is kunnen komen”. De beroepscommissie hervormt op 13 februari 2009 de beslissing van het schepencollege; aan tussenkomen de partij wordt de tuchtsanctie opgelegd van de schorsing gedurende zes maanden. Gemotiveerd wordt onder meer:

“De Beroepscommissie dient na te gaan of de vertrouwensbreuk die er gezien de ernst van de feiten wel degelijk is, ook onherstelbaar is.

De heer Van Isterdael zegt ter zijn verdediging voor de Beroepscommissie dat hij zijn bijzondere spijt betuigt en met zijn gemeenteoverheid steeds loyaal heeft samengewerkt. Hij geeft aan dat de feiten hem helemaal geen geldelijk voordeel hebben opgebracht, wel integendeel vermits, om de schijn van authenticiteit te geven aan het fictieve contract, hij bijvoorbeeld ‘uit eigen zak’ maaltijdcheques, loonvergoedingen enz. heeft betaald.

Bovendien benadrukt hij dat hij een goede staat van dienst heeft en eigenlijk zelf niet begrijpt hoe het zover is kunnen komen.

Hij heeft, om tot beter inzicht te komen, medische bijstand ingeroepen.

Op interpellatie: dat hij vergeefs contact heeft proberen te hebben met de benadeelde heer [J. V.].

Tenslotte dat hij nog steeds graag bij de gemeente zou blijven werken, zij het in een andere hoedanigheid of functie.

Deze verklaring wordt door het bestuur van Denderleeuw niet tegengesproken, noch bij monde van haar raadsman, noch door enig element in het tuchtdossier; integendeel de verklaring strookt volledig met de stukken in het dossier.

De Beroepscommissie omschrijft de feiten als zeer ernstig en is van oordeel dat onderhavig tuchtvergrijp behoort streng te worden gesanctioneerd.

Het is evenzeer duidelijk dat betrokkene ‘gevangen’ zat in een door hemzelf opgezette fictieve constructie.

Het feit dat hij nooit enig persoonlijk geldelijk voordeel heeft nagestreefd, noch bekomen; hij zijn bijzondere spijt heeft betuigd en hij uit eigen beweging medische bijstand heeft ingeroepen om tot inzicht te komen, pleiten in het voordeel van betrokkene en gelden als pertinente verzachtende omstandigheden.

Bovendien heeft hij sinds 1982 een goede staat van dienst en heeft hij volledig meegewerkt met het tuchtonderzoek. Tenslotte heeft het be-

stuur, noch het personeel enige aanwijsbare materiële schade ondergaan ten gevolge van de feiten.

Omwille van deze overwegingen is de Beroepscommissie van oordeel dat de vastgestelde vertrouwensbreuk tussen betrokkene en de gemeente Denderleeuw niet onomkeerbaar is.”

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. In een eerste middel voert verzoekster aan dat de hervormingsbevoegdheid die artikel 141 van het gemeentedecreet toekent aan de beroepscommissie voor tuchtzaken een schending inhoudt van artikel 162, tweede lid, 2°, gelezen in samenhang met de artikelen 10 en 11, van de Grondwet. De hervormingsbevoegdheid reikt verder dan de mogelijkheid om in het kader van het bestuurlijk toezicht een goedkeuring te vereisen.

Verzoekster verzoekt om de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

“Schendt artikel 141 van het gemeentedecreet van 15 juli 2005 artikel 162, tweede lid, 2° en 6°, van de Grondwet samen gelezen met de artikelen 10 en 11 van de grondwet in de mate dat het voormelde artikel 141 de beroepscommissie voor tuchtzaken een hervormingsbevoegdheid toekent terwijl artikel 162, tweede lid, 2° en 6°, van de Grondwet het beginsel van de gemeentelijke autonomie vooropstelt en de beslissing van gemeentelijke organen enkel aan een (goedkeurings)toezicht kunnen worden onderworpen voor zover ze de wet zouden schenden of het algemeen belang schaden?”

5. Verzoekster erkent in haar laatste memorie dat het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 109/2011 van 6 juni 2011 de hervormingsbevoegdheid waarover de beroepscommissie beschikt verenigbaar heeft geacht met de grondwettelijk gewaarborgde gemeentelijke autonomie. Zij merkt op dat het Hof deze verenigbaarheid uitdrukkelijk heeft gekoppeld aan de beroepsmogelijkheid voor het lokaal bestuur bij de Raad van State. Volgens verzoekster kan deze beroepsmogelijkheid slechts zinvol worden ingevuld wanneer de Raad van State bij de

beoordeling van de aangevoerde middelen rekening houdt met de context, zijnde de grondwettelijk gewaarborgde gemeentelijke autonomie en de belangen van het lokaal bestuur. Vermits echter enkel een kennelijk onredelijke beslissing van de beroepscommissie voor vernietiging vatbaar is en de beroepscommissie niet gehouden is rekening te houden met de belangen van het lokaal bestuur (ook als werkgever), meent zij dat vragen kunnen worden gesteld bij het nuttig en effectief karakter van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State. Verzoekster dringt bijgevolg aan om de voorgestelde prejudiciële vraag opnieuw te stellen, met toevoeging evenwel op het einde van de volgende zinsnede:

“ermee rekening houdend dat het lokaal bestuur volgens de rechtspraak van de Raad van State ten gronde enkel een kennelijk onredelijke beslissing kan vernietigd zien en de beroepscommissie voor tuchtzaken geen rekening moet houden met de belangen van het lokaal bestuur als werkgever?”

Beoordeling

6. Bij arrest nr. 206.419 van 6 juli 2010 heeft de Raad van State volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof gesteld:

“Schendt artikel 141 van het gemeentedecreet van 15 juli 2005 artikel 162, tweede lid, 2° en 6°, van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Handvest inzake lokale autonomie, gelezen in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de mate dat het voormelde artikel 141 de Beroepscommissie voor tuchtzaken een hervormingsbevoegdheid toekent terwijl artikel 162, tweede lid, 2° en 6°, van de Grondwet het beginsel van de gemeentelijke autonomie vooropstelt en de beslissingen van het gemeentelijke organen enkel aan een (goedkeurings)toezicht kunnen worden onderworpen voor zover ze de wet zouden schenden of het algemeen belang schaden en terwijl de artikelen 113, 114 en 115 van het gemeentedecreet van 15 juli 2005 geen enkele externe beroepsmogelijkheid met hervormingsbevoegdheid voorzien en daarmee artikel 162, tweede lid, 2° en 6°, van de Grondwet respecteren door enkel -behoudens voor decretale graden- een interne beroepsprocedure te voorzien en vervolgens louter het klassieke bestuurlijk toezicht?”

Bij arrest nr. 109/2011 van het Grondwettelijk Hof van 6 juni 2011 wordt als volgt geoordeeld:

“B.8.2. Rekening houdend met de bedoeling van de decreetgever, is het redelijk verantwoord dat de beroepsprocedure in het kader van een tuchtprocedure een hervormingsbevoegdheid voor de Beroepscommissie invoert.

B.8.3. Zelfs al zou er een inbreuk op het beginsel van de lokale autonomie bestaan, dan zou die enkel onbestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en met artikel 162, tweede lid, 2° en 6°, ervan, wanneer zij kennelijk onevenredig is. Zulks zou bijvoorbeeld het geval zijn indien de inbreuk ertoe zou leiden dat aan de gemeenten het geheel of de essentie van hun bevoegdheden wordt ontzegd, of indien de beperking van de bevoegdheid niet zou kunnen worden verantwoord door het feit dat die beter zou worden uitgeoefend op een ander bevoegdheidsniveau.

Het toekennen van een hervormingsbevoegdheid aan de Beroepscommissie heeft geen onevenredige gevolgen. De tuchtbevoegdheid blijft in wezen een bevoegdheid van de gemeente. Het komt immers enkel aan de gemeente toe te beslissen of al dan niet een tuchtprocedure moet worden ingeleid en voortgezet. Het komt ook enkel aan haar toe te oordelen hoe zij zich procedureel opstelt wanneer een gemeentelijk ambtenaar een zaak bij de Beroepscommissie aanhangig maakt en naderhand, wanneer de Beroepscommissie een beslissing heeft genomen, in voorkomend geval een annulatieberoep in te dienen bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

B.9. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.”

7. Verzoekster spreekt niet tegen dat het Grondwettelijk Hof aldus reeds een – negatief – antwoord gaf op de door haar aangesneden kwestie en dat de Raad van State in zo een geval niet verplicht is om andermaal de vraag aan het Hof voor te leggen. In tegenstelling tot verzoekster, ziet het Hof geen grondwettigheidsbezwaren tegen de afweging, gemaakt door de decreetgever, dat de administratieve beroepsprocedure in het kader van een lokale tuchtprocedure “beter zou worden uitgeoefend op een ander bevoegdheidsniveau”. Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt voorts dat het Hof van oordeel is dat de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State een volwaardig jurisdictioneel beroep behelst (GwH, arrest nr. 6/2006 van 18 januari 2006 en arrest nr. 44/2011 van 30 maart 2011). De onuitgesproken achterliggende gedachte bij verzoekster, dat het Hof bij het wijzen van zijn arrest van 6 juni 2011 voorbijgegaan zou zijn aan de draagwijdte van ’s Raads rechterlijke controle kan dan ook niet worden bijgevalen. Wanneer het Grondwettelijk Hof in dat arrest verwijst naar de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State, kan niet worden aangenomen dat het zich hierbij niet bewust zou zijn geweest van de aard van de toetsingsbevoegdheid van de Raad van State.

8. Wat voorafgaat volstaat als verantwoording om het verzoek tot hernieuwde vraagstelling af te wijzen, zonder dat nader hoeft te worden ingegaan op de beweringen van verzoekster – alsof, eensdeels, de Raad van State enkel een kennelijk onredelijke beslissing van de beroepscommissie zou mogen vernietigen en, anderdeels, die beroepscommissie geen rekening zou moeten houden met de belangen van het lokaal bestuur – welke in hoofde van verzoekster doen blijken van een verkeerde inschatting van zowel de opdracht van de beroepscommissie als de rechtsmacht van de Raad van State.

9. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan “van artikel 162, Grondwet, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel”.

Toegelicht wordt in de eerste plaats dat de beroepscommissie er op grond van de gemeentelijke autonomie toe verplicht is niet alleen rekening te houden met de belangen van het betrokken personeelslid, “maar evenzeer met de belangen en overwegingen van de oorspronkelijke tuchtoverheid”. Zij moet ze met de grootste zorgvuldigheid bij haar beoordeling betrekken. De overheid moet haar beslissing zorgvuldig voorbereiden en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen. Mag weliswaar de beroepscommissie, aldus verzoekster, een afweging maken die afwijkt van die van de oorspronkelijke tuchtoverheid, “uit de (formele) motivering van de bestreden beslissing [moet] blijken om welke redenen zij tot een andere afweging is gekomen”. De redenen waarop de beslissing steunt, moeten juist en deugdelijk zijn.

Concreet bekritiseert verzoekster de conclusie in de bestreden beslissing als zou de vertrouwensbreuk niet onomkeerbaar zijn, evenals de ver-

schillende elementen die de beroepscommissie tot die conclusie en tot de hervorming van de strafmaat hebben gebracht. Geen van die in overweging genomen elementen kan volgens haar aantonen dat het vertrouwen in de tussenkomende partij “zou hersteld zijn [na] afloop van de schorsing”: “deze elementen kunnen desgevallend als verzachtende of verzwarende omstandigheden in acht worden genomen voor het bepalen van de strafmaat, maar bieden geen antwoord op het al dan niet bestaan van een definitieve vertrouwensbreuk”. Zij meent dat de beroepscommissie een louter eenzijdige beoordeling heeft gemaakt vanuit het standpunt van de tussenkomende partij zonder het standpunt en de overwegingen van het bestuur hierbij te betrekken.

11. In de laatste memorie benadrukt verzoekster nog dat het lokaal bestuur, de werkgever, het best geplaatst is om het al dan niet definitief karakter van een vertrouwensbreuk te beoordelen. Een deugdelijke beoordeling is zeker geen eenzijdige beoordeling die geen rekening houdt met het belang van de dienst. Het voorgaande wordt evenwel genegeerd op grond van de invulling van de hervormingsbevoegdheid van de beroepscommissie voor tuchtzaken. Verzoekster betwist dat de beroepscommissie niet is gebonden door de bevindingen en overwegingen van de oorspronkelijke tuchtoverheid, laat staan dat zij er geen rekening mee moet houden. Het gebrek aan beoordeling van de deugdelijke argumenten van verzoekster maakt dat de beroepsmogelijkheid van een lokaal bestuur een louter formele mogelijkheid betreft, door aan te nemen dat een nietigverklaring enkel mogelijk is indien er sprake is van kennelijke onredelijkheid. Een dergelijke invulling heeft onevenredige gevolgen voor de gemeentelijke autonomie en de mogelijkheid om een eigen efficiënt personeelsbeleid te voeren.

Beoordeling

12. De Raad citeert andermaal uit het arrest nr. 109/2011 van het Grondwettelijk Hof:

“B.6.1. De Beroepscommissie voor tuchtzaken is een gewestelijk bestuurlijk orgaan dat als een onafhankelijk tuchtorgaan functioneert. De Beroepscommissie verwerft door de devolutieve werking van het beroep de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gemeentelijke tuchtoverheid.

B.6.2. De hervormingsbevoegdheid van de Beroepscommissie betekent volgens het besluit van de Vlaamse Regering van 15 december 2006 ‘houdende vaststelling van de samenstelling, de vergoeding van de leden en de werking van de Beroepscommissie voor tuchtzaken ter uitvoering van artikel 138 van het Gemeentedecreet, artikel 137 van het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en artikel 134 van het Provinciedecreet’, dat de commissie een andere kwalificatie aan de feiten kan geven en een andere tuchtstraf kan opleggen.”

13. Van de beroepscommissie wordt niet op grond van de formele-motiveringsplicht verwacht dat zij expliciteert om welke redenen zij het anders ziet dan de oorspronkelijke tuchtoverheid; het volstaat dat zij als tuchtoverheid in hoger beroep motiveert hoe zij het zelf ziet en wat háár ertoe brengt voor de vastgestelde tuchtfeiten de uiteindelijk opgelegde sanctie toe te passen.

De beroepscommissie heeft wel degelijk de redenen aangegeven waarom zij meent dat de vertrouwensbreuk niet onomkeerbaar is. Verzoekster gaat in het middel ten andere uitvoerig in op die door de beroepscommissie gegeven overwegingen.

14. De beroepscommissie treedt in de plaats van de oorspronkelijke tuchtoverheid met, in de woorden van het Grondwettelijk Hof, “beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gemeentelijke tuchtoverheid”, wat betekent dat zij “een andere tuchtstraf kan opleggen”.

Verzoekster mag de overtuiging hebben dat zijzelf het best geplaatst is om over de vertrouwensbreuk te oordelen en dat zo een hervormingsbevoegdheid haar personeelsbeleid sterk ondergraaft, het is nu eenmaal de keuze geweest van de decreetgever om het anders te zien. Verzoekster kan dan ook niet erin worden gevolgd dat de beroepscommissie gebonden zou zijn door de bevin-
dingen en overwegingen van de oorspronkelijke tuchtoverheid. Door de devolu-
tieve werking van het beroep heeft de beroepscommissie de beslissingsmacht
over de zaak zelf verworven. Zij oefent die uit op dezelfde wijze als de gemeente-
lijke tuchtoverheid – als ware zij zelf die overheid – en is niet beperkt tot het han-
teren van louter wettigheidsargumenten. In de mate dat het tweede middel hierop

kritiek heeft is het kritiek op het decreet, valt het samen met het eerste middel en is het om dezelfde redenen ongegrond.

Ten overvloede merkt de Raad van State op dat – binnen de door de decreetgever getrokken en door het Grondwettelijk Hof gesanctioneerde grenzen – dit geenszins betekent dat het instellen van een annulatieberoep voor het lokale bestuur nog enkel als een louter formele beroepsmogelijkheid overblijft. Het lokaal bestuur kan nog steeds een beslissing van de beroepscommissie vernietigd zien, wanneer het aantoonst dat ze op ondeugdelijke grondslagen berust of de grenzen van de beoordelingsvrijheid waarover een tuchtoverheid beschikt te buiten gaat.

15. De vaststelling van een ernstige breuk in de vertrouwensrelatie betekent niet automatisch dat deze ook als blijvend of definitief moet worden beschouwd; dit hangt af van verschillende factoren, zoals onder meer de ernst van de feiten, het repetitieve karakter ervan, de weerslag ervan op de werking van de dienst en het aanzien van het bestuur bij het publiek, de aard van de functie en aard van de dienst waar de ambtenaar die zich heeft misdragen werkzaam was en die hij actueel bekleedt. Verzachtende omstandigheden kunnen ook tot gevolg hebben dat een lichtere tuchtstraf wordt opgelegd. Het al dan niet berokkend hebben van schade en de omvang ervan, alsook het al dan niet betuigen van spijt, kan een rol spelen bij het bepalen van de strafmaat. Het is eigen aan een discretionair uit te oefenen beoordeling dat over de vraag hoe al zulke elementen bij het eindoordeel wegen, verschillend kan worden gedacht.

16. In het tussenarrest is reeds geoordeeld dat verzoekster niet aan nemelijk maakt dat de overweging van de beroepscommissie met betrekking tot de staat van dienst van tussenkomende partij ondeugdelijk is.

De andere overwegingen van de beroepscommissie hebben betrekking op het niet nastreven van, noch verkrijgen van een persoonlijk geldelijk voordeel door tussenkomende partij, het betonen van bijzondere spijt, het uit eigen beweging inroepen van medische bijstand om tot inzicht te komen, de volledige medewerking met het tuchtonderzoek en het gemis aan enige aanwijsbare materiële schade voor het bestuur ten gevolge van de feiten. Behalve dat verzoek-

ster opwerpt dat geen stuk is neergelegd waaruit de intensiteit van de medische begeleiding blijkt, betwist of ontkracht verzoekster niet de feitelijke juistheid van die in aanmerking genomen omstandigheden. Reeds voor de beroepscommissie sprak haar raadsman niet tegen dat deze gegevens volledig stroken met de stukken in het dossier.

Verzoekster en de beroepscommissie verschillen enkel van mening over de pertinentie ervan en, bijgevolg, over het gewicht dat aan de ‘vertrouwensbreuk’ moet worden toegekend. Dat verzoekster zwaarder aan de tekortkomingen en de “bijzondere ernst van de feiten” tilt dan de beroepscommissie wijst echter niet uit dat de beroepscommissie onzorgvuldig is geweest door het anders te zien en op grond van, in wezen, de houding van tussenkomende partij en de effecten van het tuchtfeit ertoe te besluiten dat de effectief door haar vastgestelde vertrouwensbreuk spijs de ernst van die feiten, niet onomkeerbaar is. Overigens oordeelt de beroepscommissie dat die vertrouwensbreuk “niet onomkeerbaar” is en stelt zij geenszins, zoals verzoekster het meent, dat dit vertrouwen na afloop van de schorsing reeds moet worden geacht hersteld te zijn. Verzoekster gaat ook eraan voorbij dat de beroepscommissie mede rekening houdt met de verklaring van tussenkomende partij dat zij bij de gemeente zou willen blijven werken “zij het in een andere hoedanigheid of functie”.

Heeft verzoekster bijgevolg slechts niet overtuigende kritiek op de uitdrukkelijk daartoe in overweging genomen elementen van de beroepscommissie, zij concretiseert in de toelichting bij het middel daarenboven niet welke de gegevens zijn – behalve de premisse dat de feiten bijzonder ernstig zijn – die zij op haar beurt aan de beroepscommissie zou hebben voorgelegd en waar deze niet of onvoldoende rekening mee zou hebben gehouden. Dat de beroepscommissie “de overige elementen bij haar beoordeling uit het oog heeft verloren, minstens niet afdoende daarbij heeft betrokken” en onvoldoende rekening heeft gehouden met de belangen van het bestuur als werkgever is dan ook niet meer dan een niet verifieerbare bewering.

Verzoekster komt er bijgevolg niet toe aan te tonen, hetzij dat de motieven materieel niet gerechtvaardigd zijn, hetzij dat de beroepscommissie de grenzen van haar discretionaire bevoegdheid te buiten is gegaan.

17. Ook het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 mei 2013, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Dierk Verbiest